

— Дъщеря ти ще оздравѣе, царю честити.

— Ако оздравѣе, ще те надаря богато, приятелю.

Лѣкарътъ порѣсилъ съ чудната вода царската дъщеря, и тя тозчасъ оздравѣла.

Царьтъ далъ голѣми богатства на прочутия лѣкаръ, и той станалъ още по-богатъ. Па и прочуль се още повече, щомъ излѣкувалъ царската дъщеря. И още повече го търсѣли. На много хора помогналъ. Много хора го обикнали. Прославилъ се повече отъ самия царъ.

Завидѣлъ му царьтъ. Повикалъ го и му рекълъ:

— Слушай, приятелю. Тивече си богатъ човѣкъ. Можешъ да живѣешъ безъ да работишъ.

Пѣкъ и азъ ще ти дамъ още много злато и скъпоценни камъни. Ще те прибера да живѣешъ въ двореца съ цѣлата ти челядь. Само едно нѣщо искамъ отъ тебе. Да ми дадешъ чудното стѣкленце.

Поклонилъ се бащата и рекълъ:

— Благодаря ти, царю честити, за честьта, която ми правишъ. Но стѣкленцето не е мое, а на моя малѣкъ синъ. Подарѣкъ му е отъ единъ странникъ, който го кръсти. То му е щастие. И за нищо на свѣта не го давамъ. Готовъ съмъ всичко, що имамъ, да изгубя. Но то да си е у насъ, защото е подарѣкъ на най-обичния ми синъ.

Ядосалъ се царьтъ и викналъ:

— Азъ мога и безъ твое съгласие да го взема, щомъ не разбирашъ отъ добро. Но иди доведи сина си. Той ще излѣзе по-умень отъ тебе.

Отишелъ бащата. Довелъ сина си при царя.

— Какво работишъ, момко? — попиталъ го царьтъ.

— Работа земята, царю честити, която баща ми купи, когато спечели пари отъ лѣкуването на болнитѣ.

— Защо ти е да работишъ, когато баща ти е богатъ?

— Богатството лесно се из-